

Arrest

nr. 81 668 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van 25 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 24 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 14 december 2009 en 9 september 2010.

1.2. Met een beslissing van 16 januari 2012 wordt de voormelde aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2009 met actualisaties d.d. 14.12.2009, d.d. 09.09.2010 en d.d. 19.09.2011 werd ingediend door:

N., A. P. (R.R.:...)

Nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf in België. Betrokkene zegt dat hij in 2004 naar België is gekomen en in 2006 wegens het overlijden van zijn vader teruggekeerd is naar Nigeria. In 2008 is hij opnieuw naar België gekomen en sindsdien zou hij ononderbroken in België verblijven. Betrokkene beroept zich ook op zijn lokale verankering. Hij probeert deze te staven en legt getuigenverklaringen voor, alsook een arbeidsovereenkomst bij New Life Assembly d.d. 03.12.2009, een deelcertificaat van Nederlandse lessen en een attest van verworven competenties. Hij haalt ook aan dat al zijn belangen zich in België bevinden, dat hij werkbereid is, dat hij enorm zijn best doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij en manier van leven, dat hij zijn best doet om goed Nederlands te spreken en dat hij actief lid is van een kerkgemeenschap. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Betrokkene haalt verder aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt, en dat zijn verblijf dient te worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, en beroept zich hierbij op zijn broer. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verklaring van een derde, alsook het louter voorleggen van een identiteitsbewijs van een persoon, niet voldoende bewijskracht hebben om te kunnen spreken van verwantschap. Betrokkene bewijst de familieband niet.

Betrokkene beweert dat hij naast de belofte om profvoetballer te worden, ook omwille van zijn onmogelijke situatie in Nigeria naar België is gekomen. Hij beweert onmogelijk te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, en roep hierbij artikel 3 EVRM in omdat bij een terugkeer naar Nigeria zijn recht op veiligheid en stabiliteit zou geschonden worden. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nooit asiel heeft aangevraagd en aldus niet de bescherming heeft willen inroepen van de Belgische autoriteiten om zich te beschermen tegen deze vrees. Ook beweert betrokkene dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om naar Nigeria terug te gaan, doch hij haalt zelf aan dat hij in 2006-2008 teruggekeerd is. Dit element kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden en vormt geen grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt ten slotte ook aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, maar hij preciseert deze bewering niet en legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat er aldus prangende humanitaire redenen aanwezig zouden zijn dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals Ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/ bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

•De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”.

1.3. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gemotiveerd zoals daartoe werd opdracht gegeven in de hiervoor vermelde beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel betoogt zij onder meer wat volgt :

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

(...)

Vervolgens meent verzoeker dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden.

DVZ stelt dat de redenen die verzoeker in zijn regularisatieaanvraag aanhaalt op zich onvoldoende zijn om een verblijfstitel toe te kennen. Dat men op redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Men kan rekening houden met de elementen doch men is niet verplicht.

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin de aanvraag ongegrond wordt verklaard is dan ook niet in feite en in rechte aanvaardbaar.

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf op zich niet kunnen leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 8 jaar, waarvan meer dan 4 jaar legaal in het Rijk geen toegang geven tot verblijfsrecht ???

Dvz had dienen te motiveren ‘waarom’ deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet voldoende zijn is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota

(...)

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.7.1991, betreffende de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker in zijn verzoekschrift ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk*

maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

(...)

Verder laat de verwerende partij dat verzoeker werkelijk niet ernstig is waar hij beweert dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot regularisatie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing –die hier als herhaald kunnen worden beschouwd- blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geoordeeld om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren.

De gemachtigde beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij geïntegreerd is en langdurig in België verblijft, maakt niet dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alle door verzoeker opgeworpen elementen in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze geen regularisatie rechtvaardigen. Er werd tevens op gewezen dat er geen verplichting geldt om een regularisatie toe te staan op grond van integratie en langdurig verblijf.

Zoals reeds aangehaald beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de door verzoeker aangevoerde elementen niet werden aangenomen. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht en draagkrachtig te ondersteunen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden" (R.v.St. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoekers beschouwingen missen dan ook grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

(...)"

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.1.4. In de eerste bestreden beslissing wordt, aangaande het door verzoeker ingeroepen langdurig verblijf in België en zijn voorgehouden integratie, het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf in België. Betrokkene zegt dat hij in 2004 naar België is gekomen en in 2006 wegens het overlijden van zijn vader teruggekeerd is naar Nigeria. In 2008 is hij opnieuw naar België gekomen en sindsdien zou hij ononderbroken in België verblijven. Betrokkene beroept zich ook op zijn lokale verankering. Hij probeert deze te staven en legt getuigenverklaringen voor, alsook een arbeidsovereenkomst bij New Life Assembly d.d. 03.12.2009, een deelcertificaat van Nederlandse lessen en een attest van verworven competenties. Hij haalt ook aan dat al zijn belangen zich in België bevinden, dat hij werkbereid is, dat hij enorm zijn best doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij en manier van leven, dat hij zijn best doet om goed Nederlands te spreken en dat hij actief lid is van een kerkgemeenschap. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”*

Verzoeker stelt daartegenover: *“Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf op zich niet kunnen leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 8 jaar, waarvan meer dan 4 jaar legaal in het Rijk geen toegang geven tot verblijfsrecht ???*

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet voldoende zijn in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.”

2.1.5. Uit de in punt 2.1.4. weergegeven motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het door verzoeker aangehaalde langdurig verblijf in België en zijn integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met verzoeker vast te stellen dat de verwerende partij de door haar niet betwiste argumenten van verzoeker niet op afdoende wijze beantwoordt. De verwerende partij blijft in gebreke te verduidelijken waarom zij *“redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”*, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat *“Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”* De Raad betwist niet dat dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige –in casu de aanvrager- echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen thans niet het geval is. Uit de kwestieuze passus van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering.

2.1.6. Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

2.2.1. Een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt onder meer als volgt :

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

(...).”

2.2.2. Zoals uit de twee bestreden beslissingen blijkt, blijkt dat het thans aangevochten bevel gesteund is op de eerste aangevochten akte. Nu de Raad een middel gegrond acht dat is gericht tegen deze akte en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook het aangevochten bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen

2.2.3. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2012, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS